

Predmet C-7/20

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

9. siječnja 2020.

Sud koji je uputio zahtjev:

Finanzgericht Düsseldorf (Njemačka)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

11. prosinca 2019.

Tužitelj:

VS

Tuženik:

Hauptzollamt Münster

**FINANZGERICHT DÜSSELDORF (FINANCIJSKI SUD U
DÜSSELDORFU)**

RJEŠENJE

u sporu

VS-a

- tužitelj-

[omissis]

protiv Hauptzollamt Münster [omissis] (Glavni carinski ured u
Münsteru, Njemačka)

- tuženik-

radi carina i poreza na promet pri uvozu

4. Senat (četvrto vijeće) [omissis]

[sastav vijeća]

donio je 11.12.2019. odluku:

1. Postupak se prekida.
2. U skladu s člankom 267. podstavkom 2. Ugovora o funkcioniranju Europske unije Sudu Europske unije upućuje se zahtjev za prethodnu odluku o sljedećem pitanju: **[orig. str. 2.]**

Treba li članak 71. stavak 1. podstavak 2. Direktive vijeća 2006/112/EZ od 28.11.2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost tumačiti na način da se odredba iz članka 87. stavka 4. Uredbe Europskog parlamenta i Vijeća (EU) br. 952/2013 od 09.10.2013. o Carinskom zakoniku Unije odgovarajuće primjenjuje na nastanak poreza na dodanu vrijednost (porez na promet pri uvozu)?

Ovo se rješenje ne može pobijati. **[orig. str. 3.]**

Obrazloženje:

I.

1. Tužitelj ima svoje uobičajeno boravište u Njemačkoj. On je u listopadu 2017. svoj osobni automobil s turskom registarskom pločicom prevezao iz Turske preko Bugarske, Srbije, Mađarske i Austrije u Njemačku, a da ga nije uputio u carinski ured i podnio ga carini. Uvoz osobnog vozila utvrđen je tijekom policijske kontrole 26.02.2018. u Njemačkoj. U ožujku 2018. tužitelj je osobni automobil ponovno prevezao u Tursku te ga je tamo i prodao.
2. Tuženik, Hauptzollamt (Glavni carinski ured, u daljnjem tekstu HZA), odredio je u odnosu na tužitelja uvoznu carinu u visini od 1589 eura i porez na promet pri uvozu u visini od 3321,01 eura. Tuženik je smatrao da je tužitelj osobni automobil nezakonito uvezao na carinsko područje Europske unije. Nakon neuspjele žalbe, tužitelj je podnio tužbu pred Finanzgerichtom (Financijski sud).
3. Tužitelj pak smatra da nije riječ o uvozu koji podliježe plaćanju uvoznih carina jer je on osobni automobil tijekom kratkog razdoblja koristio isključivo kao prijevozno sredstvo samo za privatne vožnje. Nadalje ističe da je osobni automobil konkludentno stavio u postupak privremenog uvoza.
4. Suprotno tomu, HZA smatra da je uvozni carinski dug nastao u skladu s člankom 79. stavkom 1. točkom (a) Uredbe Europskog parlamenta i vijeća (EU) br. 952/2013 od 09.10.2013. o Carinskom zakoniku Unije (u daljnjem tekstu: CZU,; SL [2013.] L 269., str. 1.) te je u skladu s člankom 87. stavkom 4. CZU-a on nadležan za određivanje iznosa uvoznih carina. Nadalje smatra da se u skladu s člankom 21. stavkom 2. njemačkog Umsatzsteuergesetzes (Zakon o porezu na promet, u daljnjem tekstu: UStG) u verziji od 21. veljače 2005. (Bundesgesetzblatt

I 2005., 386.) te odredbe odgovarajuće primjenjuju na nastanak poreza na promet pri uvozu (poreza na dodanu vrijednost).

II.

5. Neovisno o drugim pravnim pitanjima za koja vijeće smatra da ih nije potrebno pojasniti, odluka u ovom sporu ovisi i o pravnom pitanju može li se pravilo iz članka 87. stavka 4. CZU-a odgovarajuće primijeniti na porez na promet pri uvozu (porez na dodanu vrijednost). **[orig. str. 4.]**
6. Tužitelj pri uvozu osobnog automobila na carinsko područje Unije nije ispunio svoje carinske obveze, točnije obvezu na upućivanje robe u carinski ured (članak 135. stavak 1. CZU-a) i podnošenje robe carini (članak 139. stavak 1. CZU-a). Zbog toga je nastao uvozni carinski dug u skladu s člankom 79. stavkom 1. točkom (a) CZU-a. Tužitelj je stoga u skladu s člankom 79. stavkom 3. točkom (a) CZU-a dužnik.
7. Do konkludentne deklaracije osobnog automobila u svrhu privremenog uvoza prolaskom kroz carinski ured u skladu s člankom 141. stavkom 1. točkom (b) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/2446 od 28. srpnja 2015. o dopuni Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o detaljnim pravilima koja se odnose na pojedine odredbe Carinskog zakonika Unije (u daljnjem tekstu: Delegirana uredba o CZU-u, SL [2015.], L 343, str. 1.), a na temelju kojih bi se osobni automobil u skladu s člankom 218. točkom (a) Provedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o utvrđivanju Carinskog zakonika Unije (u daljnjem tekstu: Provedbena uredba o CZU-u, [2015.], L 343., str. 558.) smatrao unesenim i podnesenim carini nije došlo. Naime, u skladu s člankom 219. Provedbene uredbe o CZU-u smatra se da prijava (carinska deklaracija) nije podnesena ako unesena roba ne ispunjava uvjete iz članaka 138., 139. i 140. Delegirane uredbe o CZU-u. U skladu s člankom 139. stavkom 1. u vezi s člankom 136. stavkom 1. točkom (a) Delegirane uredbe o CZU-u, carinske se deklaracije u svrhu privremenog uvoza (među ostalim) mogu predati za prijevozna sredstva u skladu s člancima 208.-212. Delegirane uredbe o CZU-u. U skladu s člankom 250. stavkom 2. točkom (d) CZU-a u vezi s člankom 212. stavkom 3. točkom (a) Delegirane uredbe o CZU-u, potpuno oslobođenje od uvozne carine odobrava se u slučaju privremenog uvoza prijevoznih sredstava samo ako je prijevozno sredstvo izvan carinskog područja Unije registrirano na ime osobe s poslovnim nastanom izvan tog područja. Podnositelj zahtjeva, međutim, poslovni nastan ima u na carinskom području Unije jer svoje uobičajeno boravište ima u Njemačkoj (vidjeti članak 5. točku 31. (a) CZU-a).
8. Prigovori koje je tužitelj iznio osporavajući nastanak uvoznog carinskog duga nisu relevantni. Vijeće smatra da pravna pitanja koja je u tom kontekstu postavio tužitelj nije potrebno pojašnjavati: analogna primjena odredaba o privremenom uvozu na **[orig. str. 5.]** osobe koje imaju poslovni nastan na carinskom području

Unije nije moguća. Iz članka 250. stavka 2. točke (c) CZU-a proizlazi da je privremeni uvoz dopušten samo ako korisnik postupka ima poslovni nastan izvan carinskog područja Unije, osim ako nekom odredbom nije predviđeno izuzeće. Odgovarajuća izuzeća nalaze se u člancima 214. i sljedećima Delegirane uredbe o CZU-u, no, uvjeti za ta izuzeća u spornom slučaju nisu ispunjeni. S obzirom na te iscrpne i diferencirane odredbe ne postoji nikakva neplanska pravna praznina koja bi bila pretpostavka za primjenu analogije.

9. U skladu s člankom 87. stavkom 4. CZU-a smatralo se da je carinski dug nastao u Njemačkoj jer su carinska tijela u Njemačkoj utvrdila da je carinski dug u skladu s člankom 79. CZU-a nastao u drugoj državi članici, točnije u Bugarskoj, i da je iznos davanja koji je odgovarao tom dugu iznosio manje od 10.000 eura.
10. Potrebno je pojasniti, smatra li se, odgovarajućom primjenom pravila iz članka 87. stavka 4. CZU-a, da je i porez na dodanu vrijednost nastao u Njemačkoj.
11. U skladu s člankom 2. stavkom 1. točkom (d) Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: Direktiva o PDV-u, SL [2006.] L 347, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 1., str. 120.), uvoz robe podliježe porezu na dodanu vrijednost. Uvozom robe se u skladu s člankom 30. stavkom 1. Direktive o PDV-u smatra ulazak u Zajednicu robe koja nije u slobodnom prometu.
12. U skladu s člankom 60. Direktive o PDV-u, mjesto uvoza robe je ona država članica na čijem se teritoriju roba nalazi prilikom ulaska u Uniju. Odstupajući od toga, u skladu s člankom 61. podstavkom 1. Direktive o PDV-u, kada se pri ulasku u Zajednicu roba koja nije u slobodnom optjecaju stavlja u jedan od postupaka ili jednu od situacija iz članka 156., ili u postupak privremenog uvoza uz potpuno izuzeće od uvoznih carina, ili u postupak vanjskog provoza, mjesto uvoza takve robe je država članica na čijem teritoriju roba prestaje biti obuhvaćena tim postupcima ili situacijama. **[orig. str. 6.]**
13. U skladu s člankom 70. Direktive o PDV-u oporezivi događaj nastaje i obveza obračuna PDV-a nastupa prilikom uvoza robe. Ako navedena roba podliježe carinskim davanjima, prema članku 71. stavku 1. podstavku 2. Direktive o PDV-u porezni događaj nastaje i obveza obračuna PDV-a nastupa kada nastupa oporezivi događaj koji se odnosi na ta davanja i kad nastupa obveza obračuna tih davanja.
14. U skladu s člankom 1. točkom 4. UStG-a (Zakon o porezu na promet), uvoz robe u tuzemstvu podliježe *[omissis]* porezu na promet (porezu na promet pri uvozu). Prema članku 21. stavku 2. UStG-a (Zakon o porezu na promet), na porez na promet pri uvozu odgovarajuće se primjenjuju pravila koja vrijede za carine, uz određena izuzeća koja, međutim, u ovom sporu nisu relevantna.
15. Članak 21. stavak 2. UStG-a (Zakon o porezu na promet) mogao bi se u vezi s člankom 79. stavkom 1. točkom (a) [CZU-a] tumačiti na način da je dug u smislu poreza na promet pri uvozu poput uvoznog carinskog duga nastao u Njemačkoj

ako su, kao što je to u ovom sporu, i u pogledu poreza na promet pri uvozu ispunjeni uvjeti iz članka 87. stavka 4. CZU-a.

16. Uvjeti za nastanak obveze s osnova poreza na dodanu vrijednost u načelu su ispunjeni: prema sudskoj praksi Suda EU-a u odnosu na članke 30., 60, i 61. Direktive o PDV-u ne dovodi svaka povreda carinskih obveza, koja dovodi do nastanka carinskog duga, i do nastanka obveze u smislu poreza na dodanu vrijednost. Naprotiv, potrebno je da se na temelju te povrede može pretpostaviti da roba unesena na područje Unije ulazi u gospodarske tokove Unije uslijed čega se može smatrati potrošnjom, odnosno uključiti u postupak koji podliježe oporezivanju porezom na dodanu vrijednost (presude Suda EU-a od 02. lipnja 2016, Eurogate Distribution i DHL Hub Leipzig, C-226/14 i C-228/14, EU:C:2016:405, točka 65.; od 01. lipnja 2017., Wallenborn Transports, C-571/15[,] EU:C:2017:417, točka 54.; od 10. srpnja 2019., Federal Express, C-26/18, EU:C:2019:579, točka 44.). Ne dovodeći u pitanje kasniji izvoz osobnog automobila iz carinskog područja Unije, osobni automobil u ovom se sporu prvo tijekom više mjeseci koristio, čime je ušao u gospodarske tokove Unije, a da u tom razdoblju nije bio podvrgnut nikakvom carinskom postupku.
17. Za odluku o sporu stoga je bitno, smatra li se odgovarajućom primjenom carinskih propisa predviđenom u članku 21. stavkom 2. UStG-a (Zakon o porezu na promet) [orig. str. 7.] na porez na promet pri uvozu isto tako da je i porez na dodanu vrijednost u skladu s člankom 87. stavkom 4. CZU-a nastao u Njemačkoj, premda je uvoz na carinsko područje Unije uslijedio u Bugarskoj. Ako se članak 87. stavak 4. CZU-a, suprotno tomu, ne bi mogao odgovarajuće primijeniti na porez na dodanu vrijednost, njemačka carinska uprava ne bi bila nadležna za utvrđivanje poreza na dodanu vrijednost. U tom bi se smislu trebalo prihvatiti tužbu u odnosu na porez na dodanu vrijednost.
18. Prema ustaljenoj sudskoj praksi Bundesfinanzhofa (Savezni financijski sud, u daljnjem tekstu: BFH), iz članka 71. stavka 1. podstavka 2. Direktive o PDV-u, u pogledu uvoza, proizlazi uska poveznica između prava kojim se uređuje porez na dodanu vrijednost i carinskog prava, a koji je članak prenesen u nacionalno pravo člankom 21. stavkom 2. UStG-a (Zakon o porezu na promet). BFH iz toga zaključuje da članak 87. stavak 4. CZU-a odgovara odredbi iz članka 215. stavka 4. Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 12. 10. 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL [1992.], L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.) te se *mutatis mutandis* primjenjuje prilikom određivanja nadležnosti za naplatu poreza na dodanu vrijednost. Prema mišljenju BFH-a, na taj se način treba osigurati da jedno te isto tijelo može jednostavno i svrhovito naplatiti davanja koja je potrebno naplatiti prilikom uvoza [omissis] [navođenje relevantnih presuda BFH-a].
19. Ovo vijeće dvoji u pogledu tog tumačenja Direktive o PDV-u jer se nadležnosti za naplatu carina, trošarina i poreza na dodanu vrijednost moraju odvojeno promatrati (presuda Suda EU-u od 29. 04. 2010. C-230/08, Dansk Transport og Logistik, EU:C:2010:231, točka 102.). Prema mišljenju ovog vijeća, protiv

odgovarajuće primjene članka 87. stavka 4. CZU-a na porez na dodanu vrijednost govori činjenica da članci 70. i 71. Direktive o PDV-u uređuju samo trenutak nastanka poreza pri uvozu, a ne i mjesto uvoza (članci 60. i 61. Direktive o PDV-u) te se iz članka 21. stavka 2. UStG-a (Zakon o porezu na promet) kao nacionalne odredbe ne smije izvesti nikakvo pravilo o mjestu uvoza odnosno o nadležnosti tijela za određivanje poreza na dodanu vrijednost koje odstupa od prava Unije.

[*omissis*] [imena sudaca koji su sudjelovali u donošenju odluke]

RADNI DOKUMENT